

Mila van Oosten

Even leek alles normaal

ISBN 978-90-225-7252-8

ISBN 978-94-023-0301-8 (e-boek)

NUR 301

Omslagontwerp: Barbara van Ruyven | b'IJ Barbara

Omslagfoto: Tessa Posthuma de Boer

Zetwerk: Text & Image, Eexterveen

© 2015 Mila van Oosten en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Geloven is ook, of misschien vooral: het uithouden met vraagtekens, ze onder ogen zien en durven leven met onzekerheid en onduidelijkheid. Misschien kan geloven pas beginnen nadat je afscheid hebt genomen van antwoorden.’

– Uit: *Geloven in een God die niet bestaat. Manifest van een atheïstische dominee*, Klaas Hendrikse, Nieuw Amsterdam, 2007.

Inhoud

Opkrabbelen	9
Knock-out	27
Ontgoocheld	41
Cloud nr. 9	59
Happiness	65
De zevende hemel	71
Rock bottom	75
Normaal	81
Zonnig	123
Op eigen benen	127
Crisis	143
Geraard	147
Ongewenst	151
Gemist	155
Uitgeput	159

On top of the world	165
Hoopvol	171
Verschuldigd	177
Beste beentje voor	181
Stayin' alive	197
In alle staten	209
Epiloog	215
<i>Bijlage</i> : Mila's lijst met dingen om voor te leven	219

Opkrabbelen

Zomer 2010-na-zomer 2011

In de wc van de strandtent kijk ik in de spiegel en schrik van mezelf. Het is voor het eerst sinds een lange tijd dat ik weer een bikini draag en ik zie nu pas echt hoeveel ik ben afgevallen. Laatst zei een vriendin toen ze me omhelsde: 'Jeetje, ik voel je ribben helemaal!' Zal wel meevallen, dacht ik. Maar nu kan ik niet om de vrouw in de spiegel heen. Altijd heeft ze modellendun willen zijn... totdat ze deze zak met botten ziet en moet toegeven dat het er zorgwekkend uitziet in plaats van mooi.

Op mijn blote voeten loop ik terug naar ons plekje. Ik voel de zon op mijn huid, het zand tussen mijn tenen, ik die op de aarde loop. Onopvallend probeer ik mijn broekje omhoog te houden. De beweging doet het afzakken. Gezeten op mijn handdoek trek

ik de touwtjes nog maar eens extra aan en leg er een dubbele knoop in.

De vriendin met wie ik ben, kijkt naar me en schudt haar hoofd. ‘Ik ga zo een stuk appeltaart voor jou bestellen,’ zegt ze. ‘Of misschien wel de hele taart.’

Ik schiet in de lach. Het is fijn om hier te zijn. Zon en gezelschap doen een mens goed. Een collega van mijn vriendin komt het water uit en voegt zich weer bij ons.

‘Koud!’ zegt ze en ze schudt haar haren als een hond zodat de spetters in het rond vliegen. Verschillende koude druppels landen op mij.

‘Pas op, dat kan Mila niet hebben, die kou! Ze heeft geen grammetje vet meer op haar lijf,’ zegt mijn vriendin.

‘Ik zie het,’ zegt de collega.

‘En dat allemaal vanwege een vent,’ zegt mijn vriendin vermanend.

‘Over wie we het niet gaan hebben vanmiddag!’ roep ik.

De rest van de dag kletsen, eten en drinken we en we genieten van een van de eerste echt mooie dagen van het jaar. De collega van mijn vriendin blijkt ook zo het een en ander meegemaakt te hebben. Dat is een troost, ik voel me verbonden en niet meer zo alleen op de wereld.

We blijven tot de zon 's avonds in de zee zakt. Met z'n drieën kijken we hoe de mensen met kleine kinderen de emmertjes en schepjes inpakken en met de hele santenkraam door het zand naar boven ploegen, terug naar de parkeerplaats. Terug naar het huis waar ze gezellig met zijn allen wonen, denk ik. Waar papa en mama naast elkaar in bed slapen.

Ook wij pakken in en rijden terug naar de stad. Ik zit achter in de auto en luister zwijgend naar de andere twee. Als we bijna bij mijn huis zijn vliegt het me aan. Het lege huis dat wacht, de eenzaamheid. Het voelt extra zwaar na zo'n leuke dag. Wat zou Thijs nu doen? Niet aan denken. Hij ligt natuurlijk tegen zijn nieuwe vriendin aan. Niet aan denken, zeg ik toch.

Thuis gooi ik snel een kalmerende oxazepam achter in mijn keel en duik met een gewelddadige aflevering van *Homeland* in bed. Vroeger keek ik nooit gewelddadige series of films omdat ik er bang van word en eng van ga dromen. Nu kan het me niet expliciet genoeg zijn. Dan overstemt het mijn liefdesverdriet tenminste.

Ik ben trouwens niet helemáál alleen, de kat komt bij me. Ze springt eerst op het nachtkastje, waar ze uit mijn glas water begint te lebben. Ze denkt altijd dat ik dat voor haar neerzet. Zo zijn katten. 'Nee!' roep ik. Daarna duwt ze routineus met haar pootje

mijn haar uit mijn nek en nestelt zich erin. Tevreden dat ik weer thuis ben, begint ze luid te spinnen. Opstaan om schoon water te pakken is er nu niet meer bij. Ik leg mijn hand op haar vacht en druk het warme beestje stevig tegen me aan. Met de andere hand pak ik het glas en drink eruit.

★

Door de sneeuw fiets ik zo hard als ik kan door het Vondelpark naar het chique Oud-Zuid. Mijn hart kloppend van opwindning. Bijna vergeet ik van het prachtige winterse park te genieten. Dan zie ik een grote sneeuwpop met een wortel als neus, een hoed en een sjaal. Ik rem af en neem het tafereel in me op. Iemand is dus met voorbedachten rade met een winterpeen, een sjaal en een hoed naar het park gekomen. Hoe leuk is dat.

Snel fiets ik verder. Ik ben onderweg naar een eco-noom die ik sinds een paar weken ken via een datingsite. Ik ben zo blij, dit gaat 'm worden, ik voel het! Hij is ideaal: hij heeft een prachtig huis, met smaak ingericht, kunst boven de bank, een geweldige badkamer waar ik me in een luxehotel waan en een hond, iets wat ik vind duiden op verantwoordelijkheidsgevoel en het vermogen tot commitment. De basisingrediënten voor een relatie.

Als ik arriveer, is hij bezig de kerstboom op te tui-gen. Ik maak het klusje af terwijl hij begint met ko-

ken. Onder het toezien oog van de hond schik ik nog wat ballen in de boom. Tevreden kijk ik om me heen. Idealer wordt het plaatje niet. Prompt krijg ik verschrikkelijke zin om te vrijen. Ik stel me voor dat hij het gas uitdraait en me moeiteloos op het marmere kookeiland zwaait, maar hij is er niet bij met zijn hoofd. Hij wil eerst het eten afmaken.

De afwijzing raakt me in mijn ziel. Dat waar ik overheen dacht te zijn is opeens in alle hevigheid terug. Ik mis Thijs intens en word in- en inverdrietig. Door een mist van tranen staar ik naar de kerstboom. Zie je wel, het is niet voor mij weggelegd. Het gaat nooit meer lukken. Ik ben gedoemd mijn leven te slijten in eenzaamheid zonder een man die van me houdt.

Op de wc denk ik praktisch na. Het is kerst, de winkels zijn dicht en ik heb niks in huis. Ik kan beter hier blijven eten en dan in ieder geval met een volle maag naar huis fietsen.

Maar tot mijn grote verbazing belanden we na het eten toch nog, op zijn initiatief, op de grond. Ik ruik de enorme hondenlucht in het kleed. Draagt niet echt bij aan mijn opwinding, maar ik wil het moment niet verpesten. Volhouden, denk ik. Pakken wat je krijgen kunt. God, wat wil ik graag bemind worden. Ik heb het verdiend, dit gaat alles goedmaken.

Opeens voel ik iets tegen mijn been schurken. De hond is er gezellig bij komen liggen. De afleiding wordt nu wel heel groot, te groot. De econoom krijgt 'm ook niet meer omhoog en we stoppen maar.

Ik blijf slapen en later in bed vrijen we alsnog. Als ik een piepklein kreetje uitsla, legt hij zijn hand op mijn mond vanwege de burens. Het is armzalig, maar ik hou me voor dat het even wennen is met een nieuw iemand. Erna wil ik lepelkje lepelkje in slaap vallen en hij zegt: 'Ik ga nu slapen, hoor.'

'Ja, gekkie, ik toch ook,' lach ik. Dan begrijp ik dat hij bedoelt dat hij los wil liggen.

Ik kan de slaap niet vatten en staar naar de bovenkant van de gordijnen, waarvan de plooien in het schemerdonker op konijnenoren lijken. Een hele rij konijnen zit daar. Wanneer ik dit 's ochtends aan hem vertel vindt hij het niet zo grappig als ik. Of als Thijs het zou vinden.

Met natte haren zitten we aan de koffie als de bel gaat. 'Komt het uit?' hoor ik iemand vragen. 'Je zei dat we altijd langs mochten komen.' Zijn ouders, weet ik meteen. Onwillekeurig stel ik me voor hoe zijn vader aan dit wat ongemakkelijke voorval zal refereren in zijn speech op onze bruiloft en we er allemaal smakelijk om zullen lachen.

De week erna bekruipt me het idee dat ik grover

geschut uit de kast moet trekken wat betreft de seks. Van mijn uitkeringscentjes koop ik lingerie en kousen. De hele middag ben ik opgetogen over de avond die me te wachten staat. In vol ornaat kom ik bloednervuus zijn badkamer uit.

‘Oké dan,’ zegt hij en hij komt overeind van de bank. We frunniken wat, maar al snel moet ik concluderen dat mijn investering niet mag baten. Génant puberaal beginnersgedoe is het. Teleurgesteld lig ik naast hem op bed. ‘Jij denkt echt dat ik je dan bespring, hè? Met dit.’

Hij pulkt wat aan mijn kousen.

Ben jij eigenlijk wel hetero? Of überhaupt goed bij je hoofd? vraag ik me in stilte af.

Ik loop naar de woonkamer en knuffel de hond. Haar zachte oren blijken perfecte tranenvegers. Als ik later terugdenk aan het kousendebacle stijgt het schaamrood me naar de kaken. Ik denk aan de hond en haar hondenogen. Zo heb ik waarschijnlijk ook naar het baasje gekeken. Ik walg van mezelf.

★

Ik struin alle mogelijke datingsites af. Iemand moet mij vasthouden. Ik heb twee helende warme mannenarmen om me heen nodig. Maakt niet uit van wie. Het hoeft ook niet voor de lange termijn te zijn, ik ben het kennelijk toch niet waard om bij te blijven.